

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095059152/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

grå og gulnede blade for mine fødder; de har været røde som blod og roser.

Dans bare væk, mindeblade! Der vil nok komme en vind og ta jer med sig. Ud i køret. Da er dansen forbi. Flyv bort med den historie, der er skrevet på jer! Af sted, at ingen skal se jer, og at jeg snart kan glemme jer!

Hvad der dæmrede som lykke, blev til et skarpt smærteligt, ubonhørligt lys.

Hvorfor forfølger erindringens sfinks mig bestandig? Vil den stirre mig til døde med sit forstenende blik?

Jeg troede, det var lykke. Blændet af det uvante skær så jeg fejl. Skal det aldrig glemmes? Mit fejlslagne håb er blevet til en sten, der rager truende op over alle mine tanker.

Nu ved jeg, hvad lykken er: den er et blændværk, vi ser i skyerne, som vækker vor begær, og som vi rasende drager ned på jorden; men så forvandler den sig øjeblikkelig mellem vore hænder til en nedværdigende skuffelse, til en erindringens foragtelige last, der tynger på vor sjæl. Lykken er en opfindelse af vor bitreste fjende, den vækker tusende umulige længsler, og den tilfredstiller ikke en eneste.

Brist, du frygtelige, mørke blik, som jaget mig op overalt! Hvem er du, der forfølger mig? Er du den samme, som lod det stråle til mig mellem skyerne, og som bød lykken skifte ham og bliæ hæslig, så snart jeg greb den?

Jeg kan ikke bære mindet om mit store nederlag; jeg greb efter lykken, og det, jeg fik fat i, klamrede sig til min sjæl som en hæslig polyyp. Men jeg vil ha denne erindring slettet ud.

Se dette ådsel af dræbte forventninger, disse hæslige rester af skuffet håb! Det minder mig om min fornedrebestilstand, da jeg kaldte pæer, som var rådne indeni, for elskovens gyldne æbler, og da jeg drev afguder i med sjælens evige harmoni, der snart gik over i meget vel bekendte lirekassedsharmonier.

Da jeg bankede mine afguder på panden, hørte jeg ekkoet inden i fortælle mig, at de var hule. Jeg har ingen afguder længere; jeg kastede dem ud og håbede, vinden skulle splitte dem ad, eller fortærelsen opløse dem, men der ligger de endnu uden for min